

РЕШЕНИЕ

№ 20643

гр. София, 13.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 43 СЪСТАВ, в публично заседание на пети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА

при участието на секретаря РАЛИЦА Г. НАКОВА
като разгледа докладваното от ЕЛЕНА ЛЮБ. ДОНКОВА Гражданско дело № 20231110123488 по описа за 2023 година

Предявен е иск с правно основание чл.411 КЗ.

В исковата молба ищецът ***** твърди, че на 14.12.2022г. в с.Р., на паркинга на магазин „Лидл“, по вина на водача на л.а. марка „Тойота“, модел „Корола“ с рег.№ *****, застрахован при ответното дружество по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към посочената дата, настъпило ПТП със застрахован в ищцовото дружество за застраховка „Каско на МПС“ л.а. марка „Тойота Рав 4“, с рег.№ *****. Във връзка с причинените на застрахованото при ищеца МПС вреди, дружеството било сезирано с уведомление, по което била образувана щата № 21110060186. Ищецът поддържа, че бил извършен опис на щетите по автомобила, а ремонта осъществен в доверен сервиз, на когото по издадената фактура била заплатена сумата в размер на 2011,78 лева. Твърди се още, че ищецът предявил регресна претенция към ответника за заплащане на горепосочената сума, но с посми от 06.04.2023 г. бил направен отказ. По изложените в исковата молба доводи и съображения ищецът обуславя правния си интерес от предявяване на настоящата искова претенция. Моли съда да постанови решение, с което да осъди ответното дружество да му заплати сумата от 2011,78 лева, представляваща регресна претенция за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 03.05.2023 г. до окончателното изплащане. Претендира разноски.

В срока по чл.131, ал.1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, в който оспорва иска по основание и размер. Ответникът не оспорва наличието на

валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на описания от ищеца автомобил. Сочи, че в исковата молба липсва описание на механизма на настъпване на ПТП-то, от който да се установява вината на водача на застрахования при ответника лек автомобил. Сочи се още, че е налице разминаване между описанието на механизма на ПТП, описан в ДКП и на този, описан от трето лице в уведомлението за щета. С оглед предходното, ответникът оспорва механизма на ПТП, както и отразеното в гореописаните два документа. Поддържа становище, че вината за настъпване на процесното ПТП е изцяло на водача на застрахования при ответника лек автомобил, а при условията на евентуалност се твърди съпричиняване. Оспорва се още наличието на причинно-следствена връзка между щетите по л.а. „Тойота Рав 4“. Отделно от предходното се изразява становище, че претендирания размер на изплатено обезщетение е прекомерно завишен и не отговаря на средните пазарни цени. Възразява се относно уговорки между ищеца и собственика на автомобила относно заплащане на обезщетение в по-висок размер, като се поддържа, че това не обуславя ангажиране отговорността на ответника, който следва да възстанови единствено размер на действителните вреди. По изложените в отговора доводи и съображения, ответникът моли за отхвърляне на предявения иск като неоснователен и недоказан.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност, и като взе предвид становището на страните, приема за установено следното *от фактическа страна*:

С проектодоклада по делото обявен за окончателен в първото по делото открито съдебно заседание, без възражения от страните, съдът е обявил за безспорни и ненуждаещи се от доказване наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско на МПС“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; настъпването на ПТП, извършеното от ищеца плащане към увреденото лице, предявяването на регресна претенция от ищеца до ответника по заведената при ищеца щета.

Предходното се установява от приложените към исковата молба и неоспорени от ответника писмени доказателства – застрахователна полица № 21006110484 от 13.12.2021 г., справка на интернет страницата на Гаранционен фонд за сключена застраховка „Гражданска отговорност, застрахователната преписка, фактури и платено нареждане.

По делото е представен двустранен констативен протокол за ПТП, в който е отразено, че на 14.12.2022 г. в 12:45 часа, на паркинга на магазин Лидъл в с.Р., между превозно средство А - „Тойота Корола“ с рег.№ ***** и превозно средство Б - „Тойота Рав 4“, с рег. № *****, е настъпило ПТП. В

протокола е описано, че ПТП-то е настъпило при изпреварване от страна на водача на превозно средство А и при завиване на ляво от страна на водача на превозно средство Б, обективизирана е скица, описани са щетите и е подписан и от двамата участници в ПТП, като водачът на превозно средство А е посочил, че вината е негова.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите Ю. Р. и М. Н..

В показанията си св.Р. разказва, че на 14.12.2022 г. на паркинга на магазин Лидъл в с.Р. се движел с автомобила си марка „Тойота“ с рег.№ ***** зад друг автомобил, който спрял. Свидетелят решил да го заобиколи и подал ляв мигач. В това време водачът на спрелия автомобил предприел завой на ляво и ударил задната дясна врата на управлявания от свидетеля автомобил. Свидетелят разказва, че протоколът за ПТП бил съставен на място от представител на застрахователя на другия автомобил, който пристигнал на мястото, не са имали спорове във връзка с произшествието и на са викали полиция.

В показанията си св.Н. разказва, че през м.декември 2022 г. на паркинга на магазин Лидъл в с.Р. претърпял инцидент с управлявания от него автомобил марка „Тойота Рав 4“ с рег.№ ***** . Разказва, че искал да завие на ляво паркомясто, спрял, подал мигач и в същото време, докато автомобилът бил спрял, друг автомобил отзад, който много бързал, ударил автомобила му в лявата част. Според свидетеля виновен за инцидента бил водачът на другия автомобил, който признал това, като казал „ОХ, какво направих“. Свидетелят извикал застрахователния си агент, който дошъл и помогнал за съставянето на протокола.

По делото е допусната и изслушана автотехническа експертиза, чието заключение не е оспорено от страните и е прието от съда като обективно и компетентно дадено. Видно от същото е, че въз основа на съдържащите се в образуваната по щетата застрахователна преписка, вещото лице е посочила като най-вероятен механизъм на настъпване на застрахователното събитие при движение на л.а. „Тойота Рав 4“ с рег.№ ***** по парковата територия на магазин Лидъл в гр.Р., между парковите места, предприемайки маневра за завиване на ляво с разчет да заеме едно паркомясто, като в същото време л.а. „Тойота Корола“ С рег.№ ***** , движейки се по същата паркова територия, в момент, когато първия автомобил е в процес на завиване, водачът на втория автомобил достига предноманевриращият автомобил и го блъска с предна дясна част. На база схемата и отразените в двустранния констативен протокол за ПТП обстоятелства, уведомлението за щета и описа на застрахователя, вещото лице дава заключение, „е нанесените щети по л.а. „Тойота Рав 4“ с рег.№ ***** са в причинно-следствена връзка и последица от настъпилото на 14.12.2022 г. ПТП. Вещото лице е посочило, че към датата на ПТП-то увреденият автомобил е на възраст под 5 години, което определя, че е в гаранционен период и предполага възстановяване в сервиз на официален

представител. В заключението вещото лице е посочило стойността на ремонта в сервиз на официалния представител, както и в доверен сервиз, като е приело за стойност на ремонта изплатеното възнаграждение в размер на 2011,78 лева, чиято стойност е по-ниска от горепосочените два варианта. При изслушването му в открито съдебно заседание вещото лице пояснява, че по делото няма данни за разстоянието между двата автомобила, както и скоростта им на движение, поради което не може да посочи дали ударът е бил предотвратим. Сочи, че линията на пътната маркировка е била прекъсната, което означава, че автомобилите могат да се изпреварват.

Други относими и допустими доказателства не са представени.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните **правни изводи**:

По така предявения иск в тежест на ищеца е да докаже наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и увреденото лице; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; настъпването и механизма на ПТП, вината на застрахования при ответника водач, причинените от ПТП вреди, причинно-следствената връзка между вредите и механизма на ПТП, стойността на вредите, както и извършеното от ищеца плащане стойността на същите.

При доказване на горните факти, в тежест на ответника е да докаже плащане на претендираното вземане или фактите, които изключват, унищожават или погасяват отговорността му.

Както бе посочено и по-горе, в конкретния случай страните по делото не спорят за следните обстоятелства: наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по имуществена застраховка „Каско“ между ищеца и собственика на л.а. „Тойота Рав 4“ с рег.№ *****; наличието на валидно към датата на ПТП правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ между ответника и причинителя на вредата; извършеното от ищеца плащане към сервиза извършил ремонта на застрахования при ищеца автомобил.

В подадения по делото писмен отговор от ответното дружество са оспорени механизма на получаване на щетите по застрахования в ищцовото дружество лек автомобил, причинно-следствената връзка между събитието и твърдените увреждания, твърдяното противоправно поведение на водача на застрахования при него лек автомобил, както и относно размера на дължимото обезщетение.

Действително, двустранния констативен протокол за ПТП е частен документ и се ползва само с формална доказателствена сила по [чл.180 ГПК](#), като не обвързва съда. Следва да се има предвид, че подписаният между участниците в ПТП двустранен протокол представлява доказателство за настъпване на застрахователното събитие – по аргумент от чл.5, ал.1 от Наредба № I 3 - 41 от 12.01.2009 г. за документите и реда за

съставянето им при пътнотранспортни произшествия и реда за информиране между Министерството на вътрешните работи, Комисията за финансов надзор и Информационния център към Гаранционния фонд (обн. ДВ бр. 8 от 30.01.2009 г.) действали към процесната дата. Законодателят е предвидил изготвянето на ДКП да става при наличие на причинени само материални щети и наличие на съгласие между участниците в ПТП относно обстоятелствата около него. Настоящият състав намира, че при процесното ПТП не е била налице някоя от хипотезите, установени в разпоредбата [чл.125 ЗДвП](#), при които службите за контрол на МВР задължително посещават мястото на ПТП. С оглед предходното, съдът намира, че представеният по делото двустранен протокол е документ годен да удостовери настъпването на застрахователното събитие. Протоколът, доколкото е подписан и от двамата участници в ПТП-то, следва да се приеме в тази част като частен свидетелстващ документ, ползващ се с материална доказателствена сила срещу водача на горепосоченото МПС /застраховано в ответното дружество/, тъй като удостоверява неизгодни за него факти.

С оглед предходното, настоящият съд приема, че механизма на произшествието е установен от описаните в ДКП обстоятелства и заключението на САТЕ, изготвено от вещото лице въз основа на неговите знания и опит. Съдът не кредитира изцяло показанията на св.Р., доколкото същите противоречат на обективизираното от него в протокола за ПТП. При разпита му свидетелят потвърждава, че предявения му протокол е същия, който е съставен на мястото на произшествието. Ето защо буди недоумение изложеното от свидетеля при разпита му относно поведението му при настъпване на процесното ПТП. Съдът кредитира частично и показанията на водача на застрахования при ищеца лек автомобил, тъй като същите не кореспондират с отразеното в протокола за ПТП, който свидетелят твърди при предявяването му, че е подписал. Съдът дава вяра на протокола за ПТП, изготвен непосредствено след настъпване на процесното събитие, тъй като тогава обстоятелствата относно настъпването му са били най-точно описани от участниците. Видно от протокола за ПТП е, че водачът на застрахования при ищеца лек автомобил е завивал на ляво, а не е бил в покой. Предходното не обуславя извод за противоправно поведение от страна на последния, доколкото се установява, че поведението на водача на застрахования при ответника лек автомобил не е било съобразено с пътната обстановка и оставалите участници в движението. Последния изобщо не е изчакал, за да установи дали водачът на спрелия автомобил ще паркира или ще предприеме друга маневра, нито е възприел подаден светлинен сигнал. Вместо това, сам свидетелят Р. разказва – „*Не мога да кажа дали е подал мигач, защото той като спря, аз веднага подадох мигач и тръгнах да го заобиколя*“. Следва да се отбележи, че вината в случая се предполага до доказване на противното, на основание презумцията по чл.45, ал.2 ЗЗД, която не бе оборена в хода на производството от ответника. Както бе посочено и по-горе, в протокола за ПТП

св.Р. признава вината си, като съставянето на този документ е в изпълнение на законовото задължение на участниците в ПТП, при посочените условия те да удостоверяят обстоятелствата, свързани с настъпване на произшествието. Ето защо, доколкото този документ кореспондира със заключението на САТЕ, то доказателствената му стойност не е опровергана.

С оглед предходното, настоящият съд намира, че по делото са установени предпоставките за уважаване на иска - наличие на валидно правоотношение по имуществена застраховка между пострадалия и застрахователя - ищец, настъпване на застрахователно събитие и заплащане на застрахователно обезщетение от страна на застрахователя в полза на пострадалия.

Съгласно чл.411 КЗ, платилият обезщетение за вреди застраховател встъпва в правата на увреденото лице срещу причинителя на вредата, респективно срещу застрахователното дружество, което покрива риска "Гражданска отговорност". В случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка "Гражданска отговорност", застрахователят по имуществената застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка "Гражданска отговорност" - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. Вземането на застрахователя е за това, което дължи виновният водач на пострадалия при встъпване в правата му, т.е. обезщетението се дължи с лихви и разноски. Настъпването на застрахователното събитие е основание за изплащане на обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност” в размер на действително причинените щети, които съгласно изискването на чл.400, ал.2 КЗ се изразяват във възстановителната застрахователна стойност.

Съгласно цитираната разпоредба на чл.400, ал.1 и 2 КЗ, действителната стойност на щетата е стойността, срещу която вместо застрахованото имущество, може да се купи друго от същия вид и качество. С разпоредбата на чл.400, ал.2 КЗ е приета легалната дефиниция, въведена с практиката, че при частична вреда, е налице възстановителна застрахователна стойност на имуществото и същата съставлява стойността за възстановяване на имуществото с ново от същия вид и качество, в това число и всички присъщи разходи.

Видно от заключението на автотехническата експериза е, че увреденият л.а. „Тойота Рав 4“ с рег.№ ***** е възстановен с отстъпка на цените на резервните части и ниска разценка на труд за 2011,78 лева, като тази стойност е по-ниска от възстановяването му в сервиз на официалния представител /на какъвто автомобилът има право, тъй като е в гаранционен срок/, както и от възстановяване в доверен сервиз при средни пазарни условия.

Предвид гореизложеното, съдът приема, че исковата претенция следва да бъде уважена в пълния предявен размер от 2011,78 лева, ведно със законната лихва, считано

от датата на подаване на исковата молба в съда – 03.05.2023 г. до окончателното изплащане.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК право на разноски има ищецът. Видно от приложения по делото списък за разноските по чл.80 ГПК е, че ищецът претендира и е направил разноски за държавна такса, депозит за вещо лице, депозит за свидетел, такса за издаване на съдебно удостоверение и адвокатско възнаграждение в общ размер на 1006,89 лева. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника с правно основание чл.78, ал.5 ГПК. Това е така, тъй като претендираното и заплатено възнаграждение е в минималния предвиден размер от 501,18 лева, като в случая върху него е начислено и се дължи ДДС в размер на 100,24 лева. С оглед предходното, направените от ищеца разноски в горепосочения размер следва да бъдат възложени в тежест на ответника.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл.411 КЗ сумата от **2011,78 лева**, представляваща регресна претенция за изплатено застрахователно обезщетение по застраховка „Каско на МПС“, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска – 03.05.2023 г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК *****, със седалище и адрес на управление:*****, да заплати на *****, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, сумата от общо **1006,89 лева**, представляваща разноски по производството.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____